

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani
judecător: V. Chisilița
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
judecători: A. Bostan, A. Pahopol, V. Negru

Î N C H E I E R E

18 aprilie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Daniliuc Nicolae,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Daniliuc Nicolae
împotriva Guvernului Republicii Moldova, Procuraturii Generale a Republicii
Moldova, Ministerului Justiției al Republicii Moldova, Ministerului Finanțelor al
Republicii Moldova cu privire la repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin
acțiunile ilicite ale organului de urmărire penală și ale instanțelor judecătorești,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017, prin care
a fost respins apelul declarat de către Daniliuc Nicolae și menținută hotărârea
Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 04 aprilie 2017, prin care a fost
respinsă cererea de chemare în judecată depusă de Daniliuc Nicolae împotriva
Guvernului Republicii Moldova, Procuraturii Generale a Republicii Moldova,
Ministerului Justiției al Republicii Moldova, Ministerului Finanțelor al Republicii
Moldova cu privire la repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin acțiunile
ilicite ale organului de urmărire penală și ale instanțelor judecătorești,

c o n s t a t ă :

La 12 august 2016, Daniliuc Nicolae a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Guvernului Republicii Moldova, Procuraturii Generale a Republicii
Moldova, Ministerului Justiției al Republicii Moldova, Ministerului Finanțelor al

Republicii Moldova cu privire la repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organului de urmărire penală și ale instanțelor judecătorești.

În motivarea acțiunii, reclamantul Daniliuc Nicolae, a invocat că la 13 iunie 2014, s-a adresat Procuraturii Generale a RM cu o plângere, prin care a solicitat începerea urmăririi penale în baza art. 191 alin. (5) Cod Penal - delapidarea averii străine în proporții deosebit de mari și în baza art. 333 alin. (3) Cod Penal, luarea de mită în proporții deosebit de mari.

Reclamantul Daniliuc Nicolae, a indicat că bănuiții în comiterea infracțiunii, au fost administratorul SRL "Avri" , Dede Nicolae și notarul Bonadarciuc Olga. Ulterior, a aflat că notarul Bonadarciuc Olga își are sediul în mun. Chișinău, bd. D. Cantemir 1/1, în clădirea GBC-Global Business Center, care aparține lui Plahotniuc Vladimir. Notarul Bonadarciuc Olga și administratorul SRL "Avri" Dede Nicolae sunt apropiații și protejații lui Plahotniuc Vladimir.

Reclamantul Daniliuc Nicolae, a invocat că procurorii, care au instrumentat cazul din start, la indicațiile lui Plahotniuc Vladimir, au întreprins acțiuni pentru a nu intenta dosar penal și au refuzat în începerea urmăririi penale.

Reclamantul Daniliuc Nicolae, a mai menționat că judecătorul judecătoreiei, Rîșcani mun. Chișinău, Anatolie Galben, prin încheierea din 15 decembrie 2014, a respins plângerea reclamantului Daniliuc Nicolae, privind declararea nulă a ordonanțelor procuraturii sectorului Rîșcani, mun. Chișinău din 25 iulie 2014 și din 20 octombrie 2014, cu privire la refuzul în pornirea urmăririi penale.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 17 februarie 2015, a fost casată integral încheierea Judecătoreiei Rîșcani, mun. Chișinău, din 15 decembrie 2014 și au fost declarate nule ordonanța de refuz în pornirea urmăririi penale din 25 iulie 2014 și ordonanța de refuz în satisfacerea plângerii din 20 octombrie 2014, emise de Procuratura sectorului Rîșcani mun. Chișinău, fiind constat faptul că în cazul dat nu sunt relații civile, nu este clar, ce măsuri au fost întreprinse de către organul de urmărire penală în vederea stabilirii circumstanțelor invocate în plângere lui Daniliuc Nicolae, nu au fost verificate toate motivele referitor la faptul dacă Daniliuc Nicolae a fost împiedicat de a-și ridica bunurile, materialele de construcție, în sumă de 8000 Euro, din apartamentul nr. 17 din str. A. Pușkin, 47/5, mun. Chișinău și dacă i-a fost transmisă suma de 10000 Euro, lui Dede Nicolae în biroul notarului Olga Bondarciuc, iar dacă da, pentru ce a fost transmisă.

Reclamantul Daniliuc Nicolae, a mai indicat că judecătorul judecătoreiei Rîșcani, mun. Chișinău, Anatolie Galben, prin încheierea din 05 octombrie 2015, a declarat nule ordonanța de refuz în pornirea urmăririi penale din 18 mai 2015 și ordonanța de respingere a plângerii din 15 iunie 2015, emise de Procuratura sectorului Rîșcani mun. Chișinău, invocându-se că organul de urmărire penală, nu a respectat prevederile art. 19 și 254 Cod de procedură penală, a examinat cauza unilateral, limitându-se doar la audierea părților, fără examinarea și verificarea

declarațiilor acestora. La fel, a fost constatat faptul că procurorii, nu au executat indicațiile din decizia Curții de Apel Chișinău din 17 februarie 2015.

Prin încheierea Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău, din 21 martie 2016, a fost respinsă plângerea lui Daniliuc Nicolae împotriva ordonanțelor Procuraturii sectorului Râșcani mun. Chișinău din 30 decembrie 2015 și 03 februarie 2016, ca fiind neîntemeiată, pe motivul că sunt relații civile, iar urmărirea penală nu poate fi intentată. Astfel, reclamantul Daniliuc Nicolae a considerat că nu s-a ținut cont de decizia Curții de Apel Chișinău din 17 februarie 2015.

Reclamantul Daniliuc Nicolae, a invocat că, prin decizia Curții de Apel Chișinău din 23 iunie 2016, a fost respins recursul declarat de Daniliuc Nicolae și a fost menținută încheierea Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău, din 21 martie 2016, invocându-se că în cadrul procesului penal, au fost întreprinse toate măsurile necesare, în vederea examinării cazului obiectiv, multilateral și sub toate aspectele, probele administrate de organul de urmărire penală în măsură suficientă, clarificând starea de lucruri în speța examinată.

Reclamantul Daniliuc Nicolae, a considerat că, instanțele de judecată și organul de urmărire penală, au admis erori de drept, calificând delapidarea și însușirea bunurilor altei persoane și luarea de mită ca litigii civile. La fel, a menționat că pe parcursul a doi ani de zile, îi sunt încălcate drepturile sale la un proces echitabil, într-un termen rezonabil și la respectarea dreptului de proprietate.

Astfel, a considerat că urmează a fi încasat în beneficiul său din contul statului suma de 27 116, 39 euro, constituită din 5000 Euro, conform contractului de investiții, suma de 10000 Euro pentru mită, suma de 12 116, 39 Euro costul reparației pentru apartament, cu titlu de prejudiciu material, în sensul art. 41 din CEDO și suma de 600 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral.

Reclamantul Daniliuc Nicolae a solicitat, încasarea din bugetul de stat al Republicii Moldova, în beneficiul său suma de 27 116,39 Euro, cu titlu de prejudiciu material și suma de 600 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral, cauzat prin erorile admise în cadrul procesului penal, de organele de urmărire penală, de procuratură și de instanțele judecătorești.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 04 aprilie 2017, a fost respinsă cererea de chemare în judecată depusă de Daniliuc Nicolae împotriva Guvernului Republicii Moldova, Procuraturii Generale a Republicii Moldova, Ministerului Justiției al Republicii Moldova, Ministerului Finanțelor al Republicii Moldova cu privire la repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organului de urmărire penală și ale instanțelor judecătorești.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017, a fost respins apelul declarat de Daniliuc Nicolae și a fost menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 04 aprilie 2017, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Daniliuc Nicolae împotriva Guvernului Republicii

Moldova, Procuraturii Generale a Republicii Moldova, Ministerului Justiției al Republicii Moldova, Ministerului Finanțelor al Republicii Moldova cu privire la repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organului de urmărire penală și ale instanțelor judecătorești.

În consolidarea soluției adoptate, instanța de apel a reținut că, inițial, Daniliuc Nicolae, prin cererea de chemare în judecată a solicitat încasarea prejudiciului material și moral în baza art. 53 alin. (2) din Constituție și în baza Legii 1545 din 25 februarie 1998, privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești.

Ulterior, a solicitat primei instanțe sesizarea Curții Constituționale cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate în privința art. 1,3 și 6 al Legii 1545 din 25 februarie 1998.

Prin Decizia Curții Constituționale de inadmisibilitate a sesizării nr. 3g/2017 din 19 ianuarie 2017, Curtea Constituțională a statuat că, ”autorul (Daniliuc Nicolae) nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci pretinde, de facto, excluderea din sfera de aplicare a Legii nr. 1545-XIII din 25 februarie 1998 a cazurilor și condițiilor în care prejudiciul moral și material este reparabil, astfel încât dispozițiile legii în cauză să prevadă dreptul la repararea de către stat a prejudiciului pentru toate erorile săvârșite de către organele de anchetă și instanțele judecătorești. Or, competența unei asemenea solicitări nu intră în sfera de soluționare a instanței de contencios constituțional”.

Totodată, instanța de apel a menționat că, conform art. 1 al Legii 1545 din 25 februarie 1998, privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, prezenta lege constituie actul legislativ de bază, care reglementează cazurile, modul și condițiile de răspundere patrimonială a statului pentru prejudiciul cauzat prin acțiunile ilicite comise în procesele penale și contravenționale de organele de urmărire penală, de procuratură și de instanțele judecătorești.

Astfel, instanța de apel a reținut că, art. 3 al Legii 1545 din 25 februarie 1998, privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești enumeră exhaustiv de concret, cazurile în care poate fi angajată răspunderea statului în urma prejudiciului cauzat și anume în urma: a) reținerii ilegale, aplicării ilegale a măsurilor preventive sub formă de arest, de declarație de a nu părăsi localitatea sau țara, tragerii ilegale la răspundere penală; b) condamnării legale, confiscării ilegale a averii, supunerii ilegale la muncă neremunerată în folosul comunității; c) efectuării ilegale, în cazul urmăririi penale ori judecării cauzei penale, a percheziției, ridicării, punerii ilegale sub sechestru a averii, eliberării sau

suspendării ilegale din lucru (funcție), precum și în urma altor acțiuni de procedură care limitează drepturile persoanelor fizice sau juridice; d) supunerii ilegale la arest contravențional, reținerii contravenționale ilegale sau aplicării ilegale a amenzii contravenționale de către instanța de judecată; e) efectuării măsurilor speciale de investigații cu încălcarea prevederilor legislației; f) ridicării ilegale a documentelor contabile, a altor documente, a banilor, a ștampilelor, precum și în urma blocării conturilor bancare.

La caz, instanța ierarhic inferioară a indicat că situația descrisă și invocată de apelantul Daniliuc Nicolae, nu se încadrează în condițiile apariției dreptului la repararea prejudiciului moral, stipulate în art. 3 al Legii 1545 din 25 februarie 1998, privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești și nu implică răspunderea statului, pentru un eventual prejudiciul moral și material suportat de reclamant. Ori, refuzul în începerea urmăririi penale, pentru circumstanțele invocate de Daniliuc Nicolae, refuz ce a fost recunoscut a fi legal, în cadrul procedurilor judiciare de control, nu pot condiționa răspunderea patrimonială a statului.

Mai mult ca atât, instanța de apel a menționat că, reclamantul/apelantul Daniliuc Nicolae, inițiind o procedură de ridicare a excepției de neconstituționalitate, dorind să ajusteze textul Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998, privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, astfel încât dispozițiile legii nominalizate, să prevadă dreptul la repararea de către stat a prejudiciului, pentru toate erorile săvârșite de către organele de anchetă și instanțele judecătorești, a solicitat sesizarea Curții Constituționale în acest sens, însă Curtea a declarat inadmisibilă sesizarea privind excepția de neconstituționalitate a cuvintelor „condițiile” și „cazurile” din articolul 1, precum și a articolelor 3 și 6 din Legea nr. 1545-XIII din 25 februarie 1998, privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, ridicată de către Daniliuc Nicolae, parte în dosarul nr. 2- 4487/16, pendinte la Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău, ca în final, reclamantul Daniliuc Nicolae să-și întemeieze pretențiile sale doar în baza art. 53 alin. (2) din Constituția Republicii Moldova.

Totodată, instanța de apel a menționat faptul că, în fiecare caz, în care se pretinde încasarea despăgubirilor materiale și morale pentru prejudiciul cauzat, prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, urmează a fi întrunite cumulativ, atât circumstanțele prevăzute la art. 6 al Legii 1545 din 25 februarie 1998, ce reglementează dreptul la repararea prejudiciului, cât și art. 3 al Legii 1545 din 25 februarie 1998, care stipulează cazurile de reparare a acestui prejudiciu. Norma de drept, prevăzută la

art. 3 al Legii 1545 din 25 februarie 1998, nu poate fi interpretată extensiv, prejudiciul material și moral, fiind reparabil, doar în situațiile expres menționate.

Instanța de apel a concluzionat că instanța de fond corect a reținut că pretenția reclamantului/apelant Daniliuc Nicolae cu privire la repararea prejudiciului material și moral, nu poate fi admisă doar în baza prevederilor art. 53 alin. (2) din Constituția Republicii Moldova.

Or, conform art. 53 alin. (2) al Constituției Republicii Moldova, statul răspunde patrimonial, potrivit legii, pentru prejudiciile cauzate, prin erorile săvârșite în procesele penale de către organele de anchetă și instanțele judecătorești, astfel dispozițiile Constituției reglementează principiile generale de reparare a prejudiciului, cauzat de către autoritățile statului, organul de urmărire penală și instanțele judecătorești, prevederi care sunt expuse și precizate în legea specială, la caz, Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, care reglementează cazurile, modul și condițiile de răspundere patrimonială a statului pentru prejudiciul cauzat prin acțiunile ilicite comise în procesele penale și contravenționale de organele de urmărire penală, de procuratură și de instanțele judecătorești.

De asemenea, instanța de apel a indicat că Daniliuc Nicolae nu a prezentat probe, întru confirmarea acțiunilor ilegale comise în cadrul procesului penal, de organele de urmărire penală, de procuratură sau de instanțele judecătorești în condițiile Legii 1545 din 25 februarie 1998. Or, potrivit art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele, pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

La 02 februarie 2018, Daniliuc Nicolae a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017 și a hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 04 aprilie 2017, cu pronunțarea unei noi hotărâri, de admitere a cererii de chemare în judecată depusă împotriva Guvernului Republicii Moldova, Procuraturii Generale a Republicii Moldova, Ministerului Justiției al Republicii Moldova, Ministerului Finanțelor al Republicii Moldova cu privire la repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organului de urmărire penală și ale instanțelor judecătorești.

Recurentul Daniliuc Nicolae, în motivarea recursului, a indicat că nu este de acord cu decizia Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017, deoarece instanța de apel nu a aplicat o lege, care trebuia să fie aplicată, a aplicat o lege care nu trebuia aplicată, a interpretat în mod eronat legea și a apreciat probele în mod arbitrar, ceea ce a dus la soluționarea greșită a pricinii, iar erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților sale.

La fel, recurentul Daniliuc Nicolae a invocat că instanța de fond a ignorat intenționat prevederile art. 53 din Constituția Republicii Moldova, iar instanța de apel a încercat să interpreteze abuziv art. 53 din Constituția Republicii Moldova, fără a fi competentă în acest sens. A invocat că instanța de fond și de apel au refuzat să aplice la caz, prevederile art. 1 și 6 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale.

Recurentul Daniliuc Nicolae a indicat aceleași argumente, ce au fost invocate anterior, în cererea de chemare în judecată și în cererea de apel.

În conformitate cu art. 434 alin.(1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei redactate.

După cum denotă materialele cauzei, copia deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017, a fost expediată participanților la proces la 05 februarie 2018, fapt confirmat prin scrisoarea de expediere cu nr. 14831 (f. d. 165).

În aceste circumstanțe, instanța de recurs precizează că recursul, a fost declarat de către Daniliuc Nicolae, la data de 02 februarie 2018, cu respectarea termenului indicat la art. 434 Cod de procedură civilă.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Daniliuc Nicolae este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) prevede că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Daniliuc Nicolae nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, analizând materialele cauzei completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ constată că, argumentele recurentului Daniliuc Nicolae invocate în recurs, în esența lor, sunt similare argumentelor, invocate atât în prima instanță cât și în instanța de apel.

Argumentele invocate în recurs precum că, decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe sunt emise cu aplicarea eronată a normelor de drept material nu pot fi reținute, deoarece în speță, instanța de apel a stabilit just circumstanțele pricinii, precum și a aplicat corect normele juridice, ce guvernează raportul juridic litigios.

În consecință, argumentele invocate de către recurentul Daniliuc Nicolae în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia acesteia în fapt.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 Cod de procedură civilă și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

În asemenea circumstanțe, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Daniliuc Nicolae, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de Procedură Civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a) și 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

A considera inadmisibil recursul declarat de Daniliuc Nicolae, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Daniliuc Nicolae împotriva Guvernului Republicii Moldova, Procuraturii Generale a Republicii Moldova, Ministerului Justiției al Republicii Moldova, Ministerului Finanțelor al Republicii Moldova cu privire la repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organului de urmărire penală și ale instanțelor judecătorești.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Nina Vascan